

Pau Strum

---

novel. la -
I

Wadlerne

Anton Berner

ensopida - padassa ...

valbenio' -

fonta - Goghe -

apareian per arrezlar.

Ferribis ? —

Pau Strum

novel·la.

per

Aurora Bertran

I marina Pau

Tot just feia quatre o cinc dies que Marina era a Ginebra de retorn de la Suïssa alemanica. Havia ^{haver} passat dos mesos sencers a l'Oberland, i en ser-hoava una fortitut fisica ^{perfecta} enviejable a l'hora que tot l'assemblament de les primeres topades espirituals amb els pobles no llatins.

Dues mesedes de treball embrutidor, per ^{traure} arroplegar alguns centenars de francs que li permetrien - pensava ella - fer-se un curs a l'Institut Diderotze. El somni tant temps acariciat! Però l'Institut ^{que es trobava} ~~era d'una ciutat~~ ^{estava tant enllà} dos cents a cent metres escassos de la seva modesta cambra de la Terrassardes. La ^{seu} ~~seu~~ ^{consellera} - una noie amolle i fabassa - li havia dit que les classes no començaven fins el 1er d'octubre. ^{Tot just va el 6 de setembre} Que faria ella, impacienc, nequidora, sola i estrangera en aquella ciutat?

Estrangera! Com se'n sentia... Tot semblava rebutjar-la, els homes i els carrers, la grisor de les pedres i l'aixutesa dels caracters. Solament el paisatge pareixia somniare a Marina: la blavor ideal del Lemman, la verdor dels parcs singorivels, la pallidesa del cel, tan suau, damunt la curba,

Ulls dels turonets veïns, i més enllà, ^(en una ideal llunyança) l'agorosa
silènci ^{dels Alps muntanyes...}

Marina sospira: "Muntanyes! Com us due
dins el cor!" i com una salvatgina eugariada,
anava amunt i avall de la petita habitació
amb els llavis entre mig desclousos, com si volés
copiar primera e' oreig sanitos deses aquests:

Els ulls foscos i ardents de la noia, no s'atu-
raven gens en el bancet ranejat de la fa-
bricaria ordinària, ^{ni en es moltes pèlles i ulls} tanaven lluny, per prades
verdes i tossals vellutats, creuaven llacs
calmosos i romàntics, s'endinsaven en valls
purgones, travessaven la zona obazon dels
abets centenaris, ^(ben avit) s'aturaven en front de les més
altes serrallades, cobertes de neus eternes.

Marina evia apassionadament, la blanca im-
fran, els pic agorarat de la qual semblava des-
fiar al cel. "Ulla, voltada d'espasats i de glaciors,
^(sospira) m'aparèixia misteriosa, ^{inescrutable} com una esfing" ^{en}
mar: "Ulla presidí, amb la seva solveta, ^(granitosa)
la, ^(la aquilona) l'ull terrible de la moteria = entra els meus
propis sentiments, ^(i la neve volentat) ~~la~~ "Ulla!" impossible, a les humili-
cions més doloroses, que sofria ^(no podia oblidar les del senyor)
li influència els seus ^(la finca d'origen, concu)
del treball ~~al~~ ^(des dels companys) de treball.)

En record revive aquelles ^(dies) ^(prompts)
sorpreses i allisonadores i ~~illors~~, Marina
es pessí maximelement una ma' pel

front, ^{com} semblava volia melodyar-se el ^{de} ~~seu~~ ^{novel·la} ~~peit~~ ^{del}
de evocacions massa ~~pungents~~. El ~~parir~~ ^{no} ~~era~~ ^{un} ~~del~~ ^{for} ~~ent~~ ^{ent}
~~per~~ ^{per} ~~alguna~~ ^{corant} ~~causa~~

"Volixo Helie" insistí ~~ho~~: ~~tot~~ passant
~~per la~~ ~~origina~~ ~~causeta~~ per la cambra." Tot els sacrificis
són pocs per abstar la desllibrança. "Basta-
se a si mateix." "No depende de ningú" "Consagra
la vida a un ideal i no viure segons el
patró dels altres"

Aquesta darrera idea la duque a Roma, per la
vie angle i esbarjosa del pensament. Roma!
Els lligans! la família...

En abandonar Helie, are féu l'últim ~~dos~~ mesos,
mig terra amb els pares, ~~que~~ ~~la~~ ~~fos~~ Le mare
es li mitjà a plorar i a no comprendre aquell
efany ^{terrible} ~~incomprensible~~ d'obtenir un certificat
de ~~l'~~ ~~estat~~ ~~de~~ ~~Helie~~. El pare, (maria sonríeu
dolorosament, amb un poc de menyspreu) el burgo,
inflexible, incapaç de ^{capir} ~~comprende~~ un ideal, li havi-
dit brutalment: "Vols marxar? Vols aband-
nar la patria i la família? Molt bé! Compara-
-le!" "No comptes més amb mi!"

"No hi comptes pas" digué marim, ~~amb~~ ^{amb} ~~un~~ ^{un}
el so' estrany ~~de~~ ~~la~~ ~~seua~~ ~~propia~~ ~~paraula~~
s'escampà ~~explicant~~ per la cambra ^{pobre} ~~un~~
foc...

"Quina bon podré ésser d'avis?" Se li
havi aturat el relloxe polser, que s'aturà
a la finestra i s'hí abeci.

El seu cor s'encovrigi una volta més. Era horrible
aquell pati estret, ple de finestres, de fèrrets,
d'ombra, de pudor d'humitat, de mieldes de gat,

Atalàia ambiosament el rectangle de cel
que apareixia, molt alt i molt fosc, com
aquí tantant se demunt les grans portes
jugi que el Dia estava morint,

"Oh! també deu morir a Roma!"

Evocà involuntàriament ^{napols} ~~els~~ ^{una península mediterrània} ~~desesperada~~
les ~~retalles romanes~~ ^{les} vinges negres a
contra llum, ^{les barques clausurades} la terra roenta, el cel
aturquesat i roig! el mar blauíssim!

Respirà fontament,

No volia deixar-se ^{nimer} guanyar ~~per~~ ~~per~~ pel
sentimentalisme. Calia lluitar! Estava sola
i pobre enfront del destí. ~~Les portes de~~
~~del~~, ~~els~~ països mediterranis, la fam, ~~la~~
~~de~~ tot això era llum... Ara hi havia
l'Institut Dolorosa, un curs molt costós,
molt difícil, del qual depenia tot el seu
avenir. Ja no era un infant i estava tan
mal preparada per a la vida! Ho ^{veia} ~~compre~~
Així ben clar, s'hi girava la darrera
carta, Era la deslliurança (no gràcies
ni gràcies!) o la claudicació: (el perill del
per les lletres de la mare, es

una gran marxa d'arreu d'aquell gran mestre,
allí feu un ^{gran} sacrifici i quan en rebereu ^{la}
tot ^{l'altre} convertit en frases suïsses li feu una
viu-guifant quant tot es descollona en un segon
alehores ^{partit} acuel el par. . . ^{insegura} al

del tot. ^{Et} ^{la} ^{signe} ^{Tirza} no podria comprendre l'afany
desesperat de la filla, La coneixia romunada,
romunada clunàtica, fantasista i voluntària
perí l'it no esperava aquella ^{sordida} ^{atropellada} ^{estada}

"Que havia hobe al ^{la} ^{definitiva}?" ^{folli} ^{folli}! "Que
el metete d'elozge li velle el seu destí ~~de~~ ^{un} ^{artibol}
i un avenir pletoric de possibilitats? folli i
mes folli."

"Jo t'he menyjat el piano" broli"
per a el seu goig i el nostre. ^{quis} ^{perí} ^{no} ^{hins}
necessitat de evitar mentura per a guanyer-
te la vida. "El teu cas i en ^{per} ^{des} ^{pois},
solter o casada al estat men no et mancarà

colob per viure amplement" "Viure amplement
reputi. Marim acuel meny men, i el men
esperit, "cal metar aquesta flama alta
i podera ce es rotore sole i inutil a la
recerca de quellom per abrandar?"

Suspira.

S'ere fet for del tot, Marina erhi el brais i
At l'una es flexi a l'entorn de les seues
propres espatlles. Es sent el cos ferm i flexible
i peruà. "Oh! Dausan, lliuro-re ^{tot} ^{se} ^{senari}
a la passió del utue i dels seus."

Descriure en l'espai el cos; el dolor. L'any
Dana llueu albi als braços; e la calca
(ella se la savia molt bella) abastar e' espai,
posseir-lo. ~~Assa~~ ompli-lo de tots els seus
ambels indefinits....

En el silenci pregon de la casa ressonà la esti-
dencia d'un trinxer. El cor de Marina batià follocament.
Recordà que ^{Carolina} ~~Marina~~, la serventa, e' haviu pregat
que respongués per ella, ~~a qual cosa havia si~~
demanaue d'hi, "Tu no dessequeris" sabri d'essit i
Marina pensà que fici ^{l'ora} (estona que era fona,
no desfogas per vacil·lar, no desfogues d'uri.

Sentia com una mena de por; altrou en gaudi-
goleis d'curiositat. "Hi serà?" El timbre tonica
sonar, ^{amb un dring} ~~mes fort~~ i mes prolongat, mes ^{incisitent} ~~amb un dring~~
(~~com un dring~~) irresistible. "Hi vaig" (Hi ha moments
en la vida que un dring ^{no de un dring} ~~sembla una tas-~~
~~tada del destí~~) Le va a dir.

Primer a fer girar el commutador ^{després amb} de la seu canel,
després ~~del~~ ~~la~~ ~~porta~~ (les mans e' hien llaucen lleugerament)
El passatís en fua ~~just~~ ella no coneixia
els topants de la casa. ~~Hi~~ ~~va~~ - Els palpents
fins la porta del carrer, En aquell recel li ven
segon, Hariu sentit un ~~mat~~ ~~gras~~ ~~al~~ ~~seu~~ ~~espat~~
d'ell no mes ^{just} pel gruix de la porta, un
respi d'home morda i memòria.
Arri,

d'alta i fina selecta d'un home, aparegut en el
 detall que la llum de l'escala tenia de pen,
 el seu el capell, la veia, un mica cell.

~~amb una dulce, xixafada, benica i irrisuable~~
 digna:

- La senyora Tizio? marina ~~XXXXXX~~ ^{balbeja:}

- Se jo molera.

- Ah! Jo soi Pau Sturm. (Pau Sturm? Si au
 Pau Sturm i que volia?) ^(ella) Maximalment haviat

- Senyor! Jo mentre l'home s'endri sa per
 el seu de passadís Marina veure: Pau Sturm,
 era l'aprenent de diplomàtic. Un amic d'ella un

secretari d'ambaixada francesa li havia donat un
 lletre de presentació per ^{a Sturm} ella i Marina, després
 de conèixer el seu l'home duta ^{a l'Hotel de la nació} a l'Hotel per ja
 dos dies, un company de d'un mot de salutació
 i el seu nou adreça de la Cessio.

- Us apareix molt que hagen tingut. ^(amb un cert emoció)

- El contrari segurament, és un joig per em...

El punt era clar, i els dos donis de la
 petits canals es contemplaren per primera volta
 amb curiositat i a quella pau de recel marítim.

"És un home de món - pensa Marina amb una
 barreja de ^{femella i de joig} ~~curiositat~~ i ~~de~~ ^{havia} ~~de~~ ^{Tot a l'entorn.} ~~de~~ ^{El seu costat}

d'el seu ^(amb un) ~~estil~~ ^{amb un} ~~estil~~ ^{estil} ^{d'indument}

estil inapelable ^(amb un) ~~estil~~ ^{amb un} ~~estil~~ ^{estil} ^{d'indument}

estil inapelable ^(amb un) ~~estil~~ ^{amb un} ~~estil~~ ^{estil} ^{d'indument}

- Seien, es ho meso - y marina en di Aici, va adonar-se
de l'aparador, meditant
de la modestia de la seva cambra i tota la humilitat del
seu indument. La perfecció estati. Va en senti una pregona
torbació. És ho el nou vint contrastava ^{d'una manera} (pausada) amb
la migrades- de l'ambient.

Pau Sturm havia llençat una rapina. ^{Veia la vella poltrona d'afilagars de tapisseria, el ridid rentamano, la taula rodona enfundada de verd, l'horrible paper que cubria en parets -}
a l'entorn de un un segon ^{comprengues}

es feu càrrec de tot, fins de la torbació de Maxim
feia ~~no regardar~~ ^{preferentment} el nostre via
pallid de la doliana, ~~que s'animmava en parlar,~~

~~que sempre mostran les belles dents entre
els llavis amonxats. Ella però, mentre el aparent
de d'plomat i desparava un instant de pass
mes, ho tant barres, ^{capta}
te "desubria" amb assant, la vella poltrona
d'afilagars de tapisseria, el ridid de rentamano,
la taula rodona enfundada de verd. La ferida~~

La conversa era forçada, com ardevia sovint entre
dos éssers perfectament desconeguts, Sturm pareia
de l'amic que els havia posat en comuni-
cació. El ~~seu~~ ^{corregu} conegué a Roma en un congrés
de Sociologia, així el portia ^{corregu} ~~parlar~~ de la
ciutat eterna - en feu calorosa elogi. Però
la ~~Madama~~ ^{Madama} ~~no~~ ^{sense logar de} l'entellava de treta ~~artiga~~
venen la seva angnia
~~no era, alada clarament el contrast delon~~
~~entre el home de noi, subit, elegant.~~

un poc ~~(ho)~~ ^{corregu} ~~(ho)~~ ^{deu} ~~(ho)~~ ^{deu} ~~(ho)~~ ^{deu}
(Maxime, ~~ho~~ ^{corregu} ~~ho~~ ^{deu} ~~ho~~ ^{deu} ~~ho~~ ^{deu})

matos i veure) i la polsosa de l'ambient.
i el malparador mediocritat de la ciutat,
on l'esperit de Marim moreu adapa deguda
per altres preocupacions, no hauria arribat
ningú i mitjà el més lleu i tot i així

Stumm, i
3 adonava perfectament que no aconseguia d'interessar
que les seues paraules no aconseguien d'interessar la itel.
la noia, però no desistia i a tot seguit

que fos pot que ell es pensava. "M'hi estare
un quart just" pensava un poc vexat en veure que ^{ella} Marina no com
menia) així ella - no petiva més
i fo me i ve a les meues elegancies (estava

no li's fomasaven). "Es molt amable - ^{observava}
Marina" de passar per alt les meues solistes

pelats, la faldilla xipi fira, la bluseta
de cotí, Però no cal que s'escarriassi; Si ara
encarregarà el coll i no mes em mira a
la cara i' prou a'h' adonat de tot
i no vol humiliar-me
i no vol ~~mentar-me~~.

* Estaven tan vidents tots dos que no mes desfogien
de separar-se.

Be - ve ve Stumm, canviant de to (era endwinqut) ^{coment amb una lleu ironia (benvolent)}
ella) - i nos que haieu vingut a fer a aquesta
petita i

ciutat de Sinelhu?

Jo... ~~tot el moment~~ ^{ment} li haigut ^{feut}
la cara. Li faltava el pell, mostra la
dent d'un uia perat somriure. ^{he vingut}
Marim ~~veia~~ ^{tot d'un peu} la veritat trobada
en lletar. ^{a lletar}
com un sengre abutale. ^{he vingut a estudiar, a treballar}
a lletar, ^{estudiar}
Bar! - lletar - a desllivar - veu!

44 Pan Strum ve descobrí ^{llavors} ~~la~~ una
nova criatura en front d'ell. For com
~~la~~ bonia alpina que feia a alguns
d'ira ventada i els perostament, escan-
drix ~~la~~ ^{l'atmosfera} ~~veia~~: us ventra un gaiset
~~se~~ ~~sielles~~ ~~atraient~~ i ri aller.

~~Una~~ ~~com~~ ~~una~~ ^{fin} ~~ella~~ ^{obli de} ^{totalment} ~~(la)~~ ~~combr~~, el de-
faut diplomàtic, l'encoriment d'ads, l'ordi-
ant passió, se l'evigi la galleta i per
primera volta el seu toc, ^{però s'encarant} ~~(s'inclina~~
de vers el home en comunicar e. els seus pro-
perts.

Als ulls miaps de Strum darrera se viede
~~replaudat~~ de la cellera, l'elien com dos
punts burjadors. ~~l'ellega~~ S'anima man
no es separaven ja d'aquell nostra
prece extic i ^{expressiu} ~~afectat~~, s'on solia una
vela calida i vibrant, un poc deico,
"innesse dramàtica." ~~Son~~ ~~aire~~ ~~de~~ ~~els~~ ~~probs~~ ~~de~~
~~ant~~ "pensa el puer d'plomat. pare que in-
teressant!" I els seus llavis pous, aban-
donaren ^{l'expressiu} ~~l'expressiu~~ ~~in~~ i mundane,
un poc ovnia per ~~con~~ ~~una~~ ~~franc~~
ment, enci'sol.

La ~~con~~ ~~vece~~ s'anima tot ple.

D'una cosa en vingui una altra, ja no
parlaven del projecte d'ella sinó de la
societat ^{humana} en general: i dels lligams terribles
que impora als pobres ^{amb civilitzats}
ni a l'un ni a l'altre els manquen: i des,
Marina jubilau positivament. ^{en sentir-se compresa} Es lliurava
anhelosa ^{a aquest} i plaer d'èsser ~~acollida~~. Després
d'uns mesos d'obligada dissimulació
en un ambient glaçat: i holi (a Mirren
els seus companys de trio, un jueu rus i una
polonesa haviem estat cruels i despreciables
per a ella) ara la possibilitat de trobar
un amic, embrigava Marina.

El seu esperit netament mediterrani, necessitava
la conversa però oiure, i fins teneys que no
s'havia ^{no} deixat anar potgut fer.

Aquell esperit estat d'ànim, aquell
subit deixar-se anar al goig de conversar
i de lliurar els seus anhelos, les seues
esperances, ^{Ve fer la idea d'una conversació creient} els seus dubtes a algú que
els comprenes, ^{ve i reflexions} en l'ànim
allò, i un poc del futur diplomàtic
un interès extraordinari, una simplicitat
sincera.

S'eren escolat dues llargues hores, quan
Sturm, com aquell que desporta d'un

Somni es decidí a marxar.

S'afressí de la llegada de la visita,
però el seu mirer deia clarament que no
pensava pas el que deia. La fos de la italiana
mostrava també el seu goig. S'hiu prometé
nous conures, algun passisj pels jardins
de la ciutat,

Dat el deixar de la porta, preveguí
la mi de Marina, la preveí delicada-
ment. Mummura' aul seu costat
- Em permeten que torni?

Quan ell fou lluny, el món semblà
a Marina amarat de nous clarors.

La cambra C. ~~apareix~~ ^{de la fop. n. 1} alegre, es mobls
acceptables, el rametat ^(passador).

Es descobrí tot d'una un gran desig
de conèixer la ciutat i els seus models.
Havia vist aquells cinc dies ^{primers} ~~primers~~,
amb els ulls vagament clisquents damunt
de les coses. No havia experimentat
ni curiositat ni envidiós. Ara, nova-
ment el món prenia un ritm. Se moxer
Paul, Marina no romande uns segons lleta
i immoví, el bell mig de la cambra,
aspirava el suau perfum que ell
havia ocupat, ~~tot~~

Poeta solament ~~de~~ anà vers la fins.
tri. To na i a eboçar. s'hi, ~~de~~ (de l'obertura
la misera visió que aquella obertura)
e' profi d'opnar. Ella hauria volgut
comunicar els altres, els nous
a l'orig muntanyue, aquella
joie nova que acabau d'entrar en
la seua vida. Però la tristesa i les
~~for~~ del pati la feu recalar, Polament
e' ofrenà uns rectangles ricels de
llum groguet damunt els que es
movien joies, siluetes humans, arro-
segades de miseria i ~~de~~ miseria,
Peja una flaire de cope humida, bene-
li de porro, ~~de~~ parony ^{de} califla.

Marine Fauré la finestra a' una ventada
i a' poze al llum.

en les tenebres, el seu somni pren: es
i s'agrandia. Se n'oste subtil d'oparum de ^{de} ~~de~~ ^{de} ~~de~~
marra era allí, ~~de~~ e' ofegint, i uns
fràgils alete, gueries, injustificades.

^ x
x

II marina

El matí ^{de dia} era clar, transparent, una delícia! d'un d'aquells ^(dits) ~~matins~~ de setembre ginebrins, tan subtils i punyats, tan rics de ^{matisos} ~~matins~~ tan bon ~~matins~~ marina no potia ^{romandre} ~~seure~~ a la seva cambra forca, enclotada entre altíssimes parets, fumida... Va ^{abandonar} ~~deixar~~ l'estudi ^{que era} ~~abandonar~~ l'examen d'ingrés, era ^{forca} difícil, li digueron: es llençà al carrer.

La terrassera, ^{un vell carrer sense perspectiva} ~~no era pas un carrer ni tanmateix ni~~ ~~belle~~, però desenvolava rapidament vers les regions més aclares de la ciutat. Marina ^{apassava} ~~passava~~ anhelosa de veure el Lemán, ^{s'hi dirigí pel la via més curta} ~~se'l veia~~ ~~per~~ ~~trobar~~ ~~s'hi~~ ~~dirigí~~. Susumava l'aire matinal amb els naris oberts, i els ulls se l'enlairaven entre construccions grises a la recerca ~~del cel~~, e'infinit. Que bella prometedora era, aquella llum d'un blau suavíssim!

Veure el llac i pensar en el nou any! No era un programa perfecte? Al diable els estudis van dir així. Però que en vindran de piro i plugiosos! El copent ^{inquiet} ~~convinció~~ de Marino no potia subjectar-se a un programa. "Llegir a les 7, començar a estudiar a les 9. Plegar a les 11, --- i encara menys restar in-diferent a un ~~matí~~ matí lluminós

Mentre el seu pas lleuger es precipita des de les
vues del Lemán, el cor li botava dins el pit amb
un trestar form i afany, desiqués i impaciut.

~~WAA~~ Amb el bon humor d'aquell matí blau i
daurat, parlava ^{indulgentment} amb aquella lle muleta i es
renyava bo i sonrient " ~~Estojanada, estojanada!~~ ~~Estojanada!~~ ~~Estojanada!~~ ~~Estojanada!~~ ~~Estojanada!~~
petia " on nos anar amb un cor tan ^{bellugadís?} sensible? "
no faras res, no faras res de bo. " "Saps que s
prepara un hivern ^{penós} amb examents, i di-
~~ciertes~~ ~~explosions~~ i ~~afect~~ primera alenada de bon
hivern, ~~per la~~ ~~presència~~ ~~amb~~ ~~de~~ ~~fora~~ ~~elles~~ i
benyts de deïcos tot per a cover d'arbres ~~la~~ ~~visió~~ ~~un~~
~~obrien~~ ~~que~~ ~~cal~~ ~~de~~ ~~molts~~ ... ~~pagos~~ ~~de~~ ~~franc~~
~~blau!~~ "
~~mensual~~ ~~de~~ ~~cambra~~ ~~15~~ ~~francs~~ ~~per~~ ~~un~~ ~~gros~~ ~~de~~ ~~efe~~
~~un~~ ~~altre~~ ~~de~~ ~~llet~~ ~~que~~ ~~et~~ ~~convic~~ ~~de~~ ~~desde~~ ~~de~~ ~~de~~
~~repar~~, ~~has~~ ~~de~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~dinar~~ ~~encara~~, ~~i~~ ~~la~~
~~uns~~ ~~mabritute~~ " ..... Per ^{l'atmosfera} ~~era~~ ~~tan~~ ~~nete~~
~~robte~~, tan vibrant, tan luminosa, que morins
reprengueren ~~se~~ ~~confianca~~ en l'esdevenir. "Tot
ho venere" pensà.

El Lemán! Oh, com era
que bell, que anysle,
que blau! Les muntanyes ^{que es belluaven al llum} (de l'altre costat,
apareixien envoltades en una boira &
rosada, suavisima, uns vols blanques
lliscaven pel damunt de l'aigua llisa
i tant neta ^{que hom creuava en imatge esp per vol}
com un espill, ^{de} ~~ella~~, per la ~~simple~~
luminosa superfície es formaven
unes arrugues curvades, que s'aixampla,

un infinitament i es dirigien a les
vostres. La silueta dels uells, ~~o reflecti-~~
~~cap. per a ell~~ ~~cap per avell~~, ~~y els jardins~~
i ~~passa~~, ~~masses de verdor~~, ~~ufanor~~ ~~i expressa~~
~~en parcs i de~~ ~~parcs i de~~ ~~parcs i de~~
intrauen els grims tenues.

Marina seguia les vostres del Secuar, ~~Marina~~
Arribà al pont del Mont Blanc, ample, i
majestuós. Els carris de la riba d'enfront
s'enlairava ~~amb simplicitat~~ ~~amb simplicitat~~ ~~amb simplicitat~~
~~amb simplicitat~~ ~~amb simplicitat~~ ~~amb simplicitat~~
casades, els noms dels hotels, ~~La gent~~ ~~La gent~~ ~~La gent~~
culera ~~depressos~~, ~~depressos~~, ~~depressos~~,
Wiculeren molts automòbils de matrícula
estrangera. Passa 30 veien homes i
dones d'un exotisme llunyà. Les dames
lluien ~~vestits i capells~~ ~~vestits i capells~~ ~~vestits i capells~~
~~vestits i capells~~ ~~vestits i capells~~ ~~vestits i capells~~
claros, molt desants...

Per uns segons, ~~pari~~ ~~pari~~ ~~pari~~
~~pari~~ ~~pari~~ ~~pari~~
l'optimisme de la petita burgesia revoltada,
un somriure amarg ~~o~~ ~~o~~ ~~o~~
"Fols aquestes - pensa amb una barreja ~~de celosia~~
~~de celosia~~ ~~de celosia~~ ~~de celosia~~
i de menyspreu - son "bons fills" o bones ~~esposes~~
~~esposes~~ ~~esposes~~ ~~esposes~~
de burgeses". "Han cregut al ~~padre~~ ~~padre~~ ~~padre~~
~~padre~~ ~~padre~~ ~~padre~~
compra ~~bells vestits~~ ~~bells vestits~~ ~~bells vestits~~
~~bells vestits~~ ~~bells vestits~~ ~~bells vestits~~
vestits i flors per a recompensar-les.
Però els seus uells d'orbita amaratats de
curiositat es deturaren en l'aigua profunda
que passava, un poc d'alters per sota
el pont. "Tu nos ara ~~blau~~ ~~blau~~ ~~blau~~
~~blau~~ ~~blau~~ ~~blau~~
blau colmats

Doll, i transparent. Perquè però tot d'una la
calma? Traversà el ^{pont} i emisava de jo
es posà a caminar seguint el corrent.

Ara si no era en llac, era un riu,
(Le Rodan ^{supra}) Oh! més i més dolç, més i
més blau, més i més turbulent, ^{remorsos}
ressemblant a ^{estell} a mesura que s'endinsava per la ciutat.

Marina romangué profundament
impressionada. Li semblà tot d'una
que el riu era la vivença del seu ^{propri} de l:

Com corria! Com deixava la dolçíssima
calma del llac per a precipitar-se
en ^{non} culla! Semblava boig! Marina hauria
volgut seguir-lo però la dolçesa del ^{seman} llac
semblà l'atraia més aquell matí.

Formi cura.

Descobrí l'"Ile Rousseau" i s'hi aturà. Després
cruà un riu enmig del vent i reposar una
estona ^{de la calor} en aquella quietud; veritable refugi
de follatge es de remor i la mossa de
l'asfalt.

A un banc hi descobrí un riu conegut.

Scherchavsky! el seu company de trió, ell
l'havia vist també, i es posà dret, somrient
amb un gotí de raïm a una mà, i
la boca plena de graus.

"Oh, mademoiselle, quel plaisir!" (Ella també se'n alegrava.) Tanmateix l'expressió del viol·lista era ben diferent, de la de l'estiu d'aleshores, quan ella disbaix i somnava es retirava al començament del concert.

Se us, l'esqueix' el nu, l'obren' raiems la seu deure al uis de la banc; ell romangué prop seu, contemplant-la amb un esguard nou, amic.

- Que estúcia singular? (El cost d'ell Marina no sentia cap mena de vergonya pel seu modest indument.)

- Im preparo d'invés. És?

- Oh! jo em mejo els frans que veig, quan a la Mireu. Ma me tro feina, saben? I ~~Marine~~ ^{Marine} elegi aleprement: S

- Sabeu? M'he comprat una moto. No hi portare'. Sabeu enar al port-boat? Marine s'annonça d'apostles.

- No he he probat mai! ~~Es~~ ^{Es} esguaraven als ulls i somriueren. "Sempre tant Fontete!!" deic la ^{mirada} ~~esguant~~ ^{en una imitació d'altres} ~~del nu,~~ ^{rebotant} ~~(aquella)~~ ^(esguant) ~~mirada ^{mirada} ~~mes cruel de la temptata d'ediu.~~ "Que hi vos fer?" responguen ^{els} ~~esguant~~ ^{ulls} ~~foscos~~ ^{lluminosos} ~~de la i'dicant~~. "Tanmateix és bonica" ^{restuomi} ~~acela~~ ^{la} ~~l'esquard~~ ^{l'esquard} ~~mirada~~ ^{mirada} ~~pris~~ ^{pris} ~~del viol·list,~~ ^{del viol·list,} Marine h comprangué i acela' es ulls.~~

- voler mes raïm?

- no gravis . . . .

Entra romanguera una stona cregua
e' un jup de l'altre xerrotijant bancaltes.

Després partien junts i Scherechewsky s'
acompanyà Marina fins el petit restau-
rant de la rue de Puvion, on ella pren i
s'asmorzar.

- Demà a les 11 en punt un vidre a cercar

- digue' el rus bo i estrecupent amb energia
mà de la ciliano.

- Entesos. un br Marina allegrement.

~~Després, mentre examinava el menú amb
un aire indiferent, ^{marina} pensà tristament en
el seu nou amic. "Ja entine os" e. de: el en
pososame reconfortat, "Ja no que tan sola . . . .
feri tot just vuit dies que era a Simelra i ja uns
petits avets subtils s'anaven arropant~~

~~Després, mentre examinava el menú, sov
asseveria el gris de no sentir-se sola. "Ja tinc
dos amis!" pensà ~~després~~ bo i enyolint
una bona caixaleta de pa ordinar.~~

El di. següent
Vidria després ja les 11 del matí,
ja ~~havia~~ ^{tenia a} Scherechewsky a la seu
cantre. El rus ~~lia~~ ^{lia} el tapau

comentaris crítics.

- Encara no t'he girat? - m'he girat.

- Encara no - després que m'he girat som-
niadament he pensat que podria estar en un
mes de lloquer. I després d'una
pausa he fet caminant de tot. ~~per~~
~~alguna~~. I ja estic estret. Quan volguen...

- El ves es mira la noi - de dalt -
passa baix.

- Quan les faldilles m'han arribat
per a anar en mota.

- M... marim a descomentat
un moment, després he girat amb una
pausa i espontàniament alegre.

- Que hi farem? - No puc triar massa.

El camer, passarem d'ací a través per
a col·locar ^{la col·locar} ~~la col·locar~~ damunt del port
equipte. Scherechewsky hi ha un el gat
un obrer bell i ~~el cotxe a ritm~~ ~~el cotxe a ritm~~
rellicana.

- Aquest no és el meu amicell - he dit
i ella una mica tremolosa i insegura
m'ha esmerat: ^{amb} pens d'extremisme,
va deixar-se arrossegar pel seu
compañy - damunt d'aquell bonillo
i pel equilibri vehicle.

Tranquillament la ciutat d'un cop d'altre, per marim no es
fu ~~el cotxe a ritm~~ ~~el cotxe a ritm~~ ~~el cotxe a ritm~~
No m'és desitjant arribar i a cada revolució pensant

Quan arribarem al restaurant nos on
Leheredchusky demana ~~una mica~~ ~~una mica~~ ~~una mica~~
marina baixa a la moto sense
d'argum, amb els seus cingadors
mida, un ocupament general.

Miraran sota de nos amb peba i sucre
i uns costells de molts "Us plau? anem
dint el nos amb una simple rialla. Marina de 12 que 2 per
ser el seu tema press, segon ~~exfolita~~ i
compriments)
no feu cas que reconstruï Marina e
reproducció ~~acompanya~~
la disjuntiva. Si prometi formar.
E s'equitela un pee distret
~~sebre~~ ~~ms~~ ~~exfolita~~ ?

alhora marina sent un gran buit
lins del ~~de~~ de cor

Continuem ~~sent~~ experimentant aquella estranya
sensació d'estrangeria. "Sola" pensí, encara més
d'aquests de homes que han vingut a fer
nissos ~~de~~ vers men ^{en} quins ^{en} ~~seri~~ ~~de~~ mes au
y sot d'una la veu de l'oceà e. o. o. o.
indignada. "Inere pens en això?" En
els seus estudi nos de pensar. He, Ala!
a preparar el seu examen.

La ci potter que hi possem el capítol
"Maric"

Marina romangué un poc desconcertada,
no comprenia també el caràcter del nos, ni creia que
possessin cobrir-nos amos. A mes, aquella sortida
en moto, no li havi deixat una sensació
es lencar - re.)

~~W.W.W.~~

le ~~buon~~ i d'humilitat
en la llum suau dels grans arbres ^{ensopaja} troba un
bane, ^{ben} / troba oli i plaent d'escorre-s'hi,
agradat, i llucir i ~~oblit~~ ^{oblit} entre ^{estes} aquell ^{respectuosos} ~~plan~~
mot de la seva solitud.

Poc a poc però, li torna al pensament tota la
cruesa del teu destí, ^{els problemes de} l'home ^{propre}, li enter-
bolia la joia de viure. No havia afrontat mai
sete i fred, unes dificultats tan superiors. ^{forma}
~~no poder~~ cada dia tornava a fer números (ella
que sempre es zigue de l'aritmètica!) i cada
cop veia més clar que fa el que fa no ~~no~~ ^{no} ~~no~~ ^{no} ~~no~~
prou. ^(cabals) Va canviar l'costum ^{fronte} ^{francs} ^{cada mes} ^{mensual}

Pel desdormir i pel despertar es a dir pel capítol d'el del mar i del
vespre per pagam 15. Un ~~dinar~~ ^{dinar} esmorzar molt petit
però recomptant li'n costava 2.50. ^{en} ^{mot} i encara
calia ^{en} ^{pagament} de la matrícula i li ~~es~~
^m ^{es} ^{gig} ^{el} ^{mil} ^{cent} ^{francs} ^{tot} ⁱ ^{un} ^{cop}, ["] ^{Si} ^{no} ^{no} ^{no} ^{no}
dir i hauria de renunciar" suspirà.

En aquell moment desobri una porta, ^{formada per una}
^{porta} ^{oberta} ^{en} ^{un} ^{passatge} ^{que}
^{passava} ^{entramés} ^{collonquies} ^{embrogades} ^{cap}
Ella tenia un petit ull gris al mig d'un
rostre insignificant però ell la contemplava
com si fos una venia.

La italiana es distrau. ^{un} ^{ant} ^{els} ^{se} ^{li} ^{escapa}
un sospir. ^{pregon}

~~El~~ contentaven
~~ella ho reconeix~~ ~~per~~ ~~fora~~

~~Mes~~ d'un ull blau, és romanien,
 enganyat de aquella rialla breu, ^{i delicat} ~~de~~
~~ella~~. Mirar brillant i fosc, més d'un
 somriure matureu i insinuam, entre
 uns llavis ~~profundament~~ ^v untats.

Però mirant ^{restava} ~~amb~~ ~~indiferent~~ ^{desdany} ~~mal~~
^{i altiva} ~~destant~~, el albedo i el color dels llavis, ^{les}
~~s'estranyava un poc d'aquella estranya bonall~~
~~que no s'edificava ni amb el modest~~

~~vestit ni amb el menut~~ ^{ordinari, però obria}
~~romandent al llac i respectant la marxa~~ ^{gradual} ~~seguint~~
~~l'obra d'obra que podria ser de Strum, sense~~
~~homenes, amb una int~~ ^{Marina els ho agraió tot i}
~~adonar-se'n compassió~~ ^{amb els al nous}
~~considerar-los tan avall com si pertanyessin a un~~
~~planeta~~ ^(inlair) ~~voluntàriament els comparava~~
~~amb els arguments~~ ^{a Pau Strum i veia a l'espant de D'plauçol}
~~amb els arguments~~ ^{ellegant com feta} ~~planeta~~
~~col·locat a altres irreconvenients, esgarrifa-~~
~~ment inatenciós.~~

* * *

x

III ^{Carolina} ~~Marina~~ ?

III o III Anna

Marina tenia una lletra entre les mans: nua i e. E
uns segons abans d'obrir-la (~~laquelle contents d'actes~~
~~que espasava a voltes dels que emmarcava no s'ha~~
~~dit ni vist, li anava arreu un cotxe~~) Es tractava

d'un sobre verd, suau i perfumat de gerani,
^{en} uns caràcters allargats anava escrit "Mademoiselle
Tizzo," no tenia ^{ni mes adreça que el nom de la} ni segell, ni ~~nom de casa~~
^{il·luminat}

Marina l'escripi nerviosal·lud. Heu est poles escrit
en aquest: Mademoiselle: signat. Anna Strum
"Strum!" ja era "Anna" "que volia dir tot
allo'?" Altre nota de car impressionable de la italiana
es posà a fer uns bot empellits ^{de} Paul Grege:

Leuzneta: ^{deu Strum et} ~~que~~ ^{ment}, m'ha parlat de un
dun que era una noia ^{exotica i de} ^{em mono de segons} ^{deu Strum et}
a donat d'immerge ^{(Em sembla que s'era un amor. He pres ob el men} ^{amb nosaltres?)} El ~~deu Strum~~
^{morit que}
~~estava~~ a cercar a ^{la} guera de Ditzo. T'opero c'auirer
tan i el sorg de tenir-on ben tot ^{a casa} ~~amb nosaltres~~

Vostre: Anna Strum

Així doncs, Pau Strum era emmullerat?
Quina desil·lusió! Aquell descobriment ^{colri'} ompli
de boira les il·lusions i previsions de Marina.
Amb la ^{als dits} ~~p~~ ^{ma}, es deixà anar
sobre la vella poltrona, "Per què havia
de creure que era volter? ¿per què ~~col~~
que fos volter? Marina és pose a rima

veridicament. Malgrat la lleialtat d'esperit
que ellia, ella no pogué desceig alayar
se així com així dels atavismes rancios
ni del lastre burgès.

~~Per a la veu de la senyora, ella~~
~~considerava~~

l'home immuèrat, com una propietat privi-
da. No havi somniat en enumerar-sti-
oclar! però el sol fet de descobrir que no
era ellia li semblà a ella que ellia
ve posibilitats amistoses.

Romangué una estona, comapenduda
amb el paper i la mà i els braços desmaiats
damunt la teta, i després, la senyora
lesc sana, reaccionà aviat però. Tornà a
llegir la lletra i s'acostà valentosa
amb la nova personalitat. "Bonne Soir!"
Com seria? La caligrafia i el to de la R
missiva feien presentar una dona
poc vulgar.

~~Se'n elegants... i bella!...~~

~~Marina s'posà dreta i comentà de pertinor-
se, Duia una clauca que li anava de la
nuca al front i els llargs i fons cabells
ajausos en dues grans trenes que se
li escorrenien pel pit o per l'espatlla.
Av. se la corgolà al volt de la sen-
yora menuda i l'esguardà llargament al~~

mirale: ~~É son rostre era passiu; Els ulls profunds~~
~~de profunditat estranya, llueix estranyament~~
~~els llavis tenien un plieg amarg, i un~~
~~desmai infinit li passia per la /a...~~
"Anna Strom" com seria?

Arribà el diumenge. Marina no podia fer res més
sinó dormir en l'hora que Pau Strom ~~estava~~
trucava a la porta. A la les deu començà a
pertinar-se. ~~De~~ Tenia una immensa cabellera
foc i suau. S'hi feu la creua curaçament,
del front a la nuca, després trenà les dues
bandes i se les deixà començar per l'esquena
i pel pit, mentre es vestia: es calçava, trià
el millor del seu guardarroba; una falduilla de
sarja blau-mar; i una blusa de vellut color
vermell de flama. S'illustrà les sabates i s'estrià
les mitges tant com les ~~vells~~ lligatures ^{les} permetia.
Després s'esguardà llargament al mirale, mentre
es carregava les trens al volt del cap. ~~Vege'~~ deses
mada que la pell del seu rostre era ~~molt bruna~~
~~molt pallida~~ ^{i la del seu braç molt gran i amb un cert}
^{irrimedi} ~~però es consolava~~
pleg amarg, ^{un poc} però es consolava ^{l'aspiració} en veure el
sol ^{tot de la seu /a.} ~~estrany que l'animava els ulls,~~ "No
soc gens bonica" respirava bo i fregant-
se les galtes energicament per a colorar-
les un poc...

De los quarts de dotze fins a les dotze menys 25 mi-
nuts, Marini vaigí un turment ^{interessant} ~~interessant~~ ^{de} ~~de
S'imagina que Pau Saura no viu, que
s'havia oblidat, que Anna s'havia ^{es} ~~havia~~ berleat
d'ella... En veure el futur d'ploració,
al seu davant, somrient, profundament elegant,
galant i benevolent, el cor de la Itàlia defella
le felicitat. Havia oblidat passigora se les
gals i tornava a estar feliç, però se
~~l'esperant després d'una llum~~ Ci
escapava una via llum de l'esperant.~~

Ell va trobar-la síns bella i elegant
al menys original i plena d'interès.

Li plavia endur-se a aquella noi-
en el seu cotxe, el passigollegia una
curiositat vivíssima. De tots les dones
que ell tractava en aquella gran zona
internacional, cap no tenia aquella
luminiositat interior que se li donava
pau pel rostre. Cap no donava aquelles
romanes neps i llargues treges curriant
el rostre del cap amb tanta simplicitat
i fan d'art inconscient, cap no mirava
als ulls amb aquella netedat i
franquesa.

Pau freqüent d'obediència al braç
de Marina per a jugar i a jugar al
l'acte, nota inmeritament una lleu-
grosissimà esgarifança de la noia.

"Quin color d'orgine!" pensà i c. dubla-
mentia que era ad nion reflex ^{març puer}
i candides.
~~verge, encara~~

Anaren, no massa depressa pel Boulevard des
Françès i sombaren per melaguri. Tot seguint
Marina capsa l'encís d'aquells bars bur-
gers, on els brils ^{palants} desapareixien alarrera el
fallatge tardor. Pel camí les avingudes en-
groscades, el fregadís dels neumàtics crui-
ria alegrement. La veu de Sturm xiuxei-
java els noms dels carrers. Ben aviat s'aturava.

Marina desceia ^{aportant} prestament, estintolant la punta
del seu dit en la mà que Pau li allargava.
Pensaren un petit jardí, on els arbusts tenien ja
uns tons ^{novellats} ~~grisosos~~; uns petits fulls groges
s'exaucaven per terra.

Paul obrí. Empenya suauement Marina,
corredor collà. Tot d'una la italiana es senti
anvevellada en un ambient confortable i
voluptuós. ^{Se - pensà} s'entossaven en el suau vellut
de l'habitació i ^{de l'habitació} s'abandona. La xenelesa
era encesa. S'entia una ^{la olor de} flaura d'encenset
barrejada amb flaura de rosa...

Elles (Strom) haurien estat molt amables. però ^{a Marina e} semblaven
molt ocupats en les xafaderies del gran
mori i en les possibilitats que tenia Strom
d'esser nomenat secretari d'embaixada.
* Anna és més ambiciosa que ell i pensa el mateix. i
és veritat que el futur diplomàtic confia
molt en la ^{múltipla} ~~seua~~ dona. més que les seues
quals tals intel·lectuals, semblava que
comptessin les grans dotacions de Strom.

Quan les paraules ~~contes~~ i lleugeres de Marina
es perden en la "l'ombra del jardí", Paul
afegia a Anna per la cintura: "M'adonia
ella el rebentja" suauement "quina pregunta!"
"Anna! tu no m'has estimat mai!"

Paul: -recepit ella-

-al meu com jo t'estimo.

Anna ^{es detura} s'atura tota la llum. Havia deixat de
banda la seva esportista. molt seriosa s'acenia
a ella, se mira d'uns als altres (i per fer-ho calgui
que hies fues sobre la seua part. És la bona
car del era molt est)

-Es la que Paul que la manera que tu m'
estimo, és tantament la que cal?

-Jo se que et veull - digui all que veul
Gaïce, roma, estranyament diferent de la
d'adri, i novament les seues mans un peu
ossuda s'aferraren a les rodons espatlles

d'home
de la sua família.

- Prai: - crí: ella - desai x m - se - / deu se repar
i ns'hois de caudria de robe -
- Smer nos posar-te uns alegres? uqsi
ell!

En axelle segox, siols de front de
carrer: una belá de llano - blanca e
preu p'te deus hme -

- Mama!

- Oh! Paulina, est madeta!

Madame Strom preuqse le ven e l'vans
b'hois d'nest-t?

- S. . . S. : mami! - la dia mademoiselle
que - ayells veells ^{je camina pel} del llac no son
garinos.

- Sen garins euan no han en cet
ni lene' Pan - No lers se pagu?

- Pagu! di que son garinos.

- no fillati . . . . son ^{apues} jolle d'aigu . . .
le garinos avien e l'hirer.

- I el cignis son?

- El cignes son ayells ^{aus molt uns gross} pan gran.

ten magnetions, amb el coll llarg . . .

- Snyra . me'n preu auu . demana
una ven l'ceica, reuption de e porta estant.

- S. . . S. : mademoiselle. Beau uix,
luis dena vi? Paulina! no dies veu
mit - mademoiselle?

En son moment, elle a l'air en crâture d'élite.
En une ^{meine} instant délicieuse, & tenu que par
peins les yeux, une nez coloré blanc, une
dentures com gote d'acier, une les grins,
sans, rilles. ... Le pele molt, blanc i lus-
cent (olem de clotet).

Anna exagera les carnis i els dolços a la
memoria, adme li permeté que s'estés a la sen-
combre mentre es preparava per a l'estre,
La crature no recorre tot, xerrdej' desc-
paradament, s'evaghi a es cecers de la
cuare. Anna li ho permeté tot, es veu-
que no volia que s'alleués, i novint es
seuls ulls ^{vigilaren} ~~esguardaren~~ la porta. Per-
Pau no indugi; romaní el sol' empresa
en una polvra, ^{fumava} ~~fulgurava~~ amb es ^{cap} ~~ulls~~
~~recorret en el respiriller~~
~~perdes en el rista.~~

~~Quan Anna (el cambren de-
l'ordre per repar, s'aixecá
lentament i se'n esguardar amb un
preguntor.~~

~~- que passis de la segureta figgo?
- m'ha ayudat a fer bon vivament
es intelligent i sensible, crec que serien
amigues...~~

~~- A m' l'ambé m'obra - murmura
ella. I en es seus llavis grins s'intimé
una estrany sonriure.~~

Havia gustat els cecims del joloff i la cassola
d'arròs i me'n traurien fragments de la solidesa
rota subrealtat de la seua tota praxia del camí de pen.
del sacrosant, les ulls d'obscure prengueren una vapor
tot infinita, el pleig irani des llevis se li'acua
fua fins a aduenenir aueany. Sumbra tototum
li'invoca del descomulgament i la recessió.

Anna bona.

- Que feia? ^{i encara no entereu res d'it} Encara es d'elles. I tot Pau. (Ancora a signa?)
_{l'encara no entereu res d'it}

El s'aixera basat, a l'entorn, l'ellera en
jovete nigrí consubstida, Segui e uncel.

A l'aula, esguarçí arna non estupidament
com. trauó d'una boira. La veigis magellana
amb el cabell lluent i el pit i el braç
un peu ^{un peu} ~~provement~~ ^{perí unet bella}
mes. ^{solament} ~~electro~~ ^{o recordi de Maria}
na. Se l'era l'expressió obscur, l'omnipot
i els ulls grisos brillaven darrera ls ullers.

- ~~bona~~, no m'havien dit que pensaven
de la italiana.

- bona respougué que no podia fer-se anar
una opinió.

- Que que si ineligit i sensible. Però tan mal
vestida!... afegí. i tan esmerse!

- El "quellom", no es veritat? - mms' d'brun.

Y els seus llavis preses insinuaven
un nou i estrany omniure.

- Si. adreptí la framen - te "quellom" però s
hovable la poca traça que gasta, en ^{vestit} ~~passat~~, en
seure's, en meyois....

- És una vege selvítica - dixí Pau. amo es

al damunt de l'auçuple escala, que es diu-
 dia en dos o un; canvi; h. havi' un polí-
 hall, amb uns bancs i una fanele.

Una dona molt jove i molt trit
 estava pel profi i s'ocupava per l'estat
 un grup de ^{nois} nois, xerraven, i llezien
 veïts, reparaven les elicions operant de
 tringre ~~comunicada~~ que enuncian l'entrada d'una

Quan aquest sona, tots es feren intoreu
 devers les parts, ^{dividits en tres grups} ~~que marxa~~ ^{1er grup, segon} ~~de tres cursos~~.

La curs, tenen curs, és de tenir curs marxaven
 amb la l'ata alta i agullon, es de segon, caminaven
 avars i operaven, es de tercer arrossegava es
 pes i duïen a l'ata baixa.

Veuen es primeres dies del curs i cap d'ells
 havi' pogut llevar-se encara ^{de la cursa o de l'engull} ~~de tres~~ ^{deixen}
 o ^{allarguen} ~~trist~~ de la class. caeïen.

marina es dirigi d'home a una de les pr-
 ts. fan desconeguts el even es class, con es
 mostres, com es companys, Duia al damunt
 tota la feixuguen del rovent del s'elles
 xalucien i de l'estat de les seves finances.

No s'havi' refet encara de la penosa
 impressión. ~~de les primeres passes rebudes~~
 i haviem subjat rotament dign del suriner

ans, si l'aviau acceptat 500 francs or, com a
pagament del primer període del curs escolar,
i la rebuda de Galga no fou l'accepte
de que ella s'hi imaginava. L'hiu: tot
tant per cas! La rebuda per dot, amb un
nombrina per cordia. La exacta d'itat
com si tot aquella aplicació: febreu de
la doia, restant la deute acuel ad pora
la suma de rebuda
i les d'ofertes monetaries, no interese
sin massa el gran pesagey. ^{deynes i d'entusias}
~~la suma de rebuda~~ d'ella, no e' quita
quan ella el segei fassedi eulle' ategorant
li que si la po no tindria mai d'ies
per pagar mai d'un curs

Elle feiti alguns torbeu per quantes
se les llapimes per volien sortir d'ita com
no, veu al seu donant la liguera rebuda
de l'hone, i les feixugues espatles,
avinear-se en un moviment ingra-
tent.

Ara manna, pendrà en la classe
envolcellada creara en aquella fatalisme
adaparaon.

Mu uen l'one d' houe vrede
- On anen? L'hiu: pelles d' au tout
buetel que la i teli au nouauep
aturoti. Les sen ues es fixaren en

el professor. En ell i (des de cel) s'
dirigie a ella. Suenen men dolor / peni-
monin.

+ El professor dique' amb ironie
aquesta e el segon dels deuyorats.
La voste classificaci6 es de col·locat
al primer. 12. ~~seixats~~ ~~comveni~~ ~~bulats~~.

- Part' - mumer Merin - i a vol - sale
el mij del vestidol. La part s'era fomal
de cap i totis les altres eren fualles
fancades.

Davant de es putes hi hevi un
lleberet que den l'ame No. 1, classe
No. 2 classe No. 3, per es mumer
de es classes no tenien de a veure
amb es cursu. Se juve en con
aquella que s'acabava de faver fual
buscament era el No. 1.

Mami romaygu' mes segon i deien
despui brue' amb la puceta des
dits a la classe No. 2

- Entrar' - dique' un nen de Jon -
fole un colle de caps a pironer al grescu

^{seuen}
~~seuen~~ caps e' actrad,
Se professor, una dama ^{most bella}
~~tra~~ ~~tra~~ (suen, ~~seuen~~, ~~seuen~~, s'orden
dret amb un seix a la curi,

Bon di - supment - no di supment - crec
que aquesta no és la certa classe.

- a qui vos aneu?

- al primer - supment - a l'altre
pensament.

- a qui s'el tercer

Mamí tant i tant. Vagant, a mi
el ^{gran} pèlletge del vestí, Març, la 7, 10 min
minuts. Però que e. haver d'1 que no
pot arribar ni en minuts tardes

deu. Indecisió sobre el que, del que.

"que ho? Va supment no vindrà d'
una classe. I allargant d'aquella
ferment a deixo com a com."

tristament d'un blau d'altre
we a un goig i foment per a una romanesa sola en el supment

I d'una manera a la trist
del seu pensament. I la far acompanya
de que no pot ni jutjar amb prou
claretat el seu d'interès i menys
encara plantar. Si com.

o Par que per que tanta fredor? Jo compren-
dia que no em feien rebaria de prou. Jo
comprendria que em col. Loqumini de primer
curs. (no tinc cap inconvenient en voler
que estic desesperadament atrapada)
però, aquest crit brutal, perquè?

i per que aquest irònic, cruel i immensur-
-ble recordar que no me digna d'entrar
de cap a casa, i per que, aquell que
va dir-me "Ja hies de venir amb mi?"
i mi ho a fet després tot, paper, família,
confort, ara s'arrossega d'espelles i
s'insulta als tres ^(els meus col·leges?) i humanitat?)
Un sospir profund s'escapà del pit de
la Salvana. Els seus ulls s'erexen humi-
lment i fóra es veuen esperances i al seu
votar semblaven foss.

Certament havia decidit de llac on es trobava
Es sentia tan horriblement sola, tan
desolada, al seu país, allí no era
possible, Si una criatura així, trista
o s'hozeu elevat de dol, en un lloc
públic, el primer desconegut que
hauria passat hi acudiria. Unes
paraules de consol hol·lerien dels
primers clavis desconeguts, allí
no es té cor per a veure sofir un
ser humà sense acudir-li;
on veuen el cor en aquest país?
- Sempre... sempre... -

Marim nos treni, magníficament
i'ce port de.

En front d'ella hi havia una noia
d'una certa edat. Petita, insignificant.
Indistintament veïa i sorrient. Mari-
na la recorda però no sabe si era
- La donameguda havia un ves
grisa ajuntament ~~tratar~~ : congnat
sies. Els havia fixat en els seus
límits de la il·luminació i al contacte
d'aquell arguament i d'ella esdevin
guera d'una dolça infelicitat.

Li posava una mà al braç
- que tenia? - demanà en veu baixa i
tènue. Tan dolça i irresponsable per aquesta
pregunta, que ^{a Marina} ~~en veu de clarificació~~ ^{re es negaren}
els ulls.

- Per... res perquè maximalment.
Però l'altre braç a la test. No la creia,
i l'empresari devers el Gaire i se l'aplegua
a la vora.

- Per què no ven a classe?

- He fet tard...

- Per què heu fet tard, tot just comencen el
curs: si feu tard?

morin calla. Amb aquella dolça Ci-
era plaent que la desgràcia. Oh! Tant
de bé que algun de veure sovint i

enfocós el seu en de sentimental.

- De en comença? he l'altre

- no record - Ser de veble faula?

- He ha estat. Aaa: puch d'optenir el
meu d'placir. he sab l'altre en assaj
noture que veig manà a si de aus.
Olma' no'n raig. (Se'n anen - chi quin
braten.) Marim coguardi la noie:
d'una.

- Quin sort!

- Jo veig que no deu pler de.

- Felic? Oh terriblement despreciat
de ungu' no te cor! - enoi' marin:

Suauament e'altre comenci.

- he a que no tingui en. però no son totis
hi ha un aleisme entre ell i nosaltres.

- D'bu deu es?

- Jo veu belga, però el meu pare era
de Dijon
de Massala

- Oh' maritima - a sorpresa marina.

alshores comenci entre es dues nois una
conversa d'ells mes interessant. Berta
(aixi es nomena la belga) dona a Marim
molt de consells, sobre el caracter dels
mestres, sobre el metate de treball, melis
sobre aliement ari's.

La sol·da de classe els tres junts, afle-
gats al bac, amb la teta de les
tres negres reals jocs de la rosa
tota oblidada. Bent a peu dalt.

- la nau de deixar! [I els ulls de la
clàssica prengueren una resolució fent
ajuntar com la petita balça, des-
prejuntadament]

- veniu a jugar amb mi aquest vespre!

- tu i si juges.

- on? on? (morim la vege de esta
sallut).

- la vintè a cercar, aeri, a es 7 del
vespre.

- gran - ...

Aquella veit restà gronca amb elles s'or
en l'envie estudiantil de Morina.

Bent per puntual, agafi a Morin fura. Can-
ment pel braç, i se li endregui Ferrer
amunt. Davant el stacio de Sants Vins^{ic}

hi havia una cosa corra estel, forma
de casa aella, ^{en un} al 4^t pis d'una d'aquells
Bent hi tenia un petit estudi.

Petit, no era tant que elles no podien
ni elivar-se a aquells sets juvenils.

nos : expausius. Però hi havia un
piano, un sofà nou, una caixa de
ferris de música : i darrere un para-
tant, me taula amb els esnes per dinar
i un llit amb un cajn corat.

morir he volat tot esplendit.

- Quin sort que t'és! (Feia un guat
que a l'últim pegava el metat estudiantil)
- Mm... a mi... no s'pot dir que
en tinguí minuts, però m'he solt amb
la meua vida? An ja t'he un certificat
que em permet de guanyar-me la
vita a Brussel. No de què de viure
i jo vivint em tirare en can de
meu veig. Morir aleshores de
comprende que Berta no en seua fei
la veig i un avigat de front, em
causament el nostre un trian ab
ula... quin clat m'he fessit
a utilitat. hi hauria volent que
jo elic, Tant que ho fou jo en
el seu cas.

- A propòsit de veig - fe Berta
causant de ho - jo t'he vivit a
sopar i francament de sopar no
en tinc. Se que parem a veigat
un on cada un del parell em

pensava dedicar-me. Perí encara tin
una actitud ipai: cofi' aue llet.

- Tu e' un t'oulet' des cofi' aue
llet - rigne' Marim.

En t'ue per deixar i' f'ue d'aixo'!

- Oh aixi' es' un t'oulet'!

D'arguant' en un seyon i' aue d'ue
vegeren que tenien el ves p'ue 5.

- Berta!

- Qu' Marim?

- Qu' es' boni'!

- Tu; . . .

mejoia i' xerrava capriosamente. Passava
unes h'ra d'embr'aqueuse, lluriss amb
d'ue el vej' i' f'ue d'oulet' . . . de
comp'ue 5, Tot d'un Berta u deien
el petit d'ran i' plantant se e' front de
Marim d'igui'.

- boni' e' dedicar-te una sonete.

- Oh . . .

Marina bege' e' la belga i' d'ran. se
deuen el mun' p'ue, b'iar aue es seues
maus fines i' xiquen una p'ez de mun' i'
sota el llum de qu'ique es l'obell
sola de blat de Berta, llurien un
moment pallid i' dol'is. El seu

rostre insignificant, agoria: impossible.
evidentemente assentit cerant el pleg,
se seu vestit pobre: vell cabut i un
es esguilut, i les cames, que veuen
en vells ajonjeller. se per voler, agore
guera e Merim, moren agressiu:
molt mal colat.

Peri es primers acords de e Heroin,
marinai se no vegei le ^{potese} justificauer. I'
aquell es, com i aquells acords formi
un best fortissim del det; una
crida infinita de regions encaicades,
una espelsecio de lo duplin, morin
canvi de color. Se seu rostre s'afini,
asi, al dolor i a les preocupacions,
s'alleuege de la terra. Bente ordenem
un color, les seus pichets maus
es mult plicauer, energizer i fermes
ats, mes tant tendes i acariacados,
Covien per ledat, lleugerissims,
arrancaver son, rebutjauen ^{prolongacion} ~~restoracion~~
aplataven resonances, s'enfonsaven
en el boni color i aquest fa ton
i plosucible. I' fencia vltra mitau,
sacament les cordes amagades.
El ^{La fasa} rostre de e seuen adevicuer

suplin, et uils en l'infirmit, les
naries bibratis, le bel enij deat, et
et cor crispas ad, ad, en abcedo,
monin havi aeluent es uer, tenu
le bestu estuadee a le porat : per
ste les parpelles adde d'un uere
p uiter : uerue eporequeru eldes
Claynes rodres, Transparens,
l'equitellan gattu avale d'un
derrere l'olte cam deus besson,
alluige i s'aturrene les
souissans de le Coc. In vibrezu
un uerue i s' desferu.

Lo majo s'en acche. En des noris
bonnen - esse darrunt le bestu de la
boste i erue ~~ad~~.

no babauer parauer per xprema
com ere d'ee, l'uno de regular esse
companye pube brite i ad, d'ayelle
de diu i municipal, l'olte d'amer
le uide ^{i erue} ~~provement~~ en ^{la bondet humana} ~~erue~~ en ~~es~~
~~homer nomis~~ i ~~haver erue~~ en
le sen uide d'adurante, com esse
companye i auel erue.

Berta se refi' mes avide de Marin.
Je m'has s'ave vime rive - don es
12 de : deca' pronas e for tout
classe. Has d
- no tuzis par -
Has d'aduria de jere - No'ho jrouas,
Marina qui mi' adament aude se exp.
- Be . . . ou veste in'
Berta accompagne a le brite Marin fuis
le ports, Li estreuge les mains.
- adieu!
- No et veure' mes? - i le ceu de Mari-
ne berrida' en formular le frequent.
- No . . . estimate . . . ma'n veis, deca'
'e mi; met', In pleurs seras e classe.
'm'has pronas que adurais?
- Si . . . Marin ^{l'ame} (estreuge) les mains
de Berta . . .
- Vos . . . us - . . .
de ~~soit~~ manes per un mure nique,
En lencare l'ame e bras de l'etho.
Mes sejas remaquever aixi, subtil
le plus consider d'un es ami,
Les gras le fuis de e aute enyei Marin
I le vit. m. tet de l'ordie enyei Berta.
I . . . no Annover a veure' i mar'
mes.

Pauleta.

~~Hostanes a la part~~

- Pauleta! no malmenis les flors. Si no, eto
bona uninga no et deixarem fugar
amb la senyoreta italiana. Deixa aquets
dalis!

- Papi, vindre avui a la senyoreta italiana?

- Vindre, si la teua conducta e' com cal.

Aquesta ofi mario' feu tante praxi a la
filla no'che que presa d'hi-loritat sup'ade
comenza' de correr pel jardi ^{organitzant} ~~com a les pap~~
- Petite senyoret ^{mana!} ~~Petit~~ senyoret ^{bonica!} ~~mana!
amb cridant bo i ricent~~

En un mat. ues ^{saieu} ~~paulet~~ de tardor.

El cel tenia una carici' f' b'ista per terra,
i un to creblaimat, El cel, damunt, la meti:
gada ovoyor-rajada dels arbres, esporeixi:
d'un blau tant pallid que gavia' ~~un~~
blanc. Per aquell mes' de jardi hi s'excava-
para una pevia humida, de moles, de
fulls morts i podrids, de dalis enaigu-
ads.... una olor funerari: Cruel, a p' ~~un~~
que excitant (i ~~delectissim~~.)

Pau semblava haver violat en aquell
moment, ho, l'arubien que eschic al
seu esperit. Feia'la voluptuosament
les emanacions de la terra: pel

sen vorte esblaiant, s'es fermi una del
deu crista: caluros.

- Tui bet. en unes, pagu!

Se inclina e sen celi co' jor; gremgué
entre los seus aquells suavissimas mans, gra-
ndanis: menuda.

- Que bo' es bo! - fan la accende en xutri
la calor paternal i protector. Per' altre cop
es desgrengat de l'home: ^{se'l tronca} ~~se'n~~ ^{es bojerat}
pel jardí amb la rossa cabellera flotant
mentre articulan en un xisclat ajeut

- Que es bo!... Que es bo! -

- En aquell moment, l'an vege ^{arrambat} ~~arrambat~~ a
la clau del jardí, l'olor marro', la boirata
de la iteliana. Semblava que no gosé trucar
en unes d'elles: e una al jardí romangué
firmament quieta, esperant que ells la
descobrisin.

- Oh! supreta Maria! - digu' l'an alayremunt
i cors' deves el p_{te}? per fer - e pas.
Se nene fambat l'havi desolada. S'hi gran-
pita amb es brans oberts.

- Petita supreta. ^{He p_{te}!} ^{Siq' de... a!}
~~Petit marquet!~~

- Digueu - me Morina - supreta ^{morina} ~~ca~~
la ^{trigo} ~~trigo~~ emolentant a poses: la filla
i el pare
(en el malix a desig).

- Jugos au mi? Jugos au mi?
crio: Baulet agitant u als secadors de
marina. Le Biggo Marina.

- Si tresor, jugos au mi tu foh la tude
Les uils negra s'clairava en un roquet
enguant nes de uils priso: s'immeriva.

- Avou: tampoc? (proben venir a perdre
el te el club?)

- Ni avou, ni deua, ni mar... la
marin en uen baxic, uen proe trist.

Elle no insist. Ni cel en mes paraules per
a que los os evoguem a quella diuergence
que el Sr. Bruu arroyora Marina negat elle
al te d'ausant del Club de la marina,

Marina passu una tarda horrible. Al club
~~estau ple de gent hi havia un public interesat,~~
mol, elegant: superficial, que dansa, bel-
le, fuma cigarrets, critica ^{aquella gent} ~~critica~~ ^{per}
en tots les elegues i massissables, flirteja
i critica despiadadament.

Soyes elle, Marina pogu' dir-ho a la
tarda del Sr. Bruu: - Ce propers, no di heu
mes que ^{tres} ~~una~~ questio al mon. bestir
be, uenjai de i enganyer el ~~gust~~
~~enganyer~~ a morir o a la deca.
Alli es parlar d'avis
d'ayuda questio d'ub

el mateix descendent que es perdria
d'un canvi de cel·la o de cotxe o de
l'ajustament d'un obrer.

"- Quan tingués ja que dir-hi a cerca d'aquell
mestre Yesterday?

- Abans d'ahir vaig veure mi Flet amb
el ^{secretari} consul de Romania delegat de Bomoni.
anaven molt fumsats
menjar en un cotxe amb tot, però ja
es vaig conèixer.

- Tu - dia - que e don de Montpar
ja ho tingut a veure.

- Oh,

- a Paris,

5 - qui s'arriba. (frans ralles.)

- S'assemble a Montpar naturalment, "
Les Stum havia passat un bon deliciós.
Anna havia triomfat una volta més, semblava que
el món fos seu i els homes els seus esclaus.
Parlava correctament en quatre llengües,
Riscutí política, jugava amb els fons
donant-los un doble sentit. Però sense
sovell, ho mostrant la bella esclava
de la seva delectació, la corba voluptuosa
de les seves llavis, de la brillantor
de les, adó, tendre, adó, melions,
de la seva, després provocants,

Pau l'admirava i estava gelós, però ho dissi-
mulara, car es veia desmiquelat i un cop
mirant que estava en actitud de l'home.
Per a ell, aquesta necessitat, oren un
l'arrogà de por, i de dolor. Anna eixitem
entriunfar i alhora sofria terriblement en
veure la tant desdijada del altre i solista
tan satisfet de seure's desitjos.

En San Belen i provocant, Al club hi havien
mantes lectures, solistes el que era agraït
mencellose. Però elles benitats, s'excusa
i fabessa no podien aconseguir - a
- la gràcia ^{primit} provocant i burlant
de la francesa.

Pau sabia que celi sospita est aís,
hi anava la seu corrent. Una dona
com Anna es capaç de fer vos triun-
far, per aubricis. En una gran elide
- Pau no sabia. Però a ten com pro-
nar d'aquell encis sexual i aquesta
inferioritat elijava tot un es ten una
niments, e. Cleveles, post. or. l. t. s, ^{de triunfar}
l'entrebancu, ^{era} un encis de
dubte ^{dolors} ^{sempre encis}, (de desig, i de gelosia,
que solitari amb un videll
infernal, en qual cosa l'ell i en

Quasi que per. ^o Per pete & horriblement
per dominar-se
marin, el llarg d' aquella ~~marina~~
tardè, consera' el front perissin ~~marin~~
et per les tres ceques, es llavi clon,
el murat obert. ~~Stim~~ ca per Galler des
vegades i aques dos moments fins es
un ^{cop de la boca} ~~de passador~~. E es de marin, prima
puri ~~estructural~~ or flexibile. ~~St ad aptat~~
admirablement, sembla
la dansa, i ~~la~~ ^{ple de ritme i} ~~sempre~~
~~admirablement~~ ^{les movi- amb desinvoltura}.

- Belle molt be' - E. her. d' i ~~Stim~~
E tot vos son ritme. (Ella heric mantant
assavouit aquest mots, on la relit de la seu
cambret)

Despre de l'uni, E er crea cit tot ho ^{al xa-}
~~a~~ ^{et x malax mi} ~~ca~~. Solament elhora s'adonora es ~~Stim~~
de la repugnancia de Marina. i enar
per que ella es ^{mi} no diqu' francament.

Anna, negligentment, encara amb el gae
del seu triufar li heric ^{preguntar?} ~~et~~ ~~estranys~~ !

- Es heric esborjat?
cauent un un videtur que els no
conexia

- Oh! no! - i en veure es tota congnit
i estranyats, i per' amb un veien. Per
donen - i veu more solista per aquest

d'aspect clar, no devígi es nos. 7
convincueren per ~~el~~ així: ho ferin.
des d'abstrusos, merin per vovit cüntat
es diameuz. ^{Rostava} ~~Bonita~~ acueli a diner:
e joser; mente ^{el mate, acueli} ~~el mate~~ el club,
(solament de S. F.) lo itelieu vovri-
ant Paulet,

Esdevinueren lo millor amigues. Paulet no
pogu' de dir se mai a nomenar Marina per son
nom. Li delli sempre "Lo ~~font~~ ^{teyvat} Itelieu"
i en lo moment d'assiar: ^{"Bonita"} ~~Mamael~~
jugasen - deuzos, a vistes, a llops i gre-
ls, a neude i cacupnar. Marina en parlar
amb la nere no ^{vistava} ~~castigava~~ per el seu accent
i sovint la memete deixava de jugar diver-
fide per los s' mas sonors i per los
re mas fets de la itelieu. Marina
dava los jigrant "Oh! quelle honneur!"
Paulet l'orguasson acueli es maliciosa
i repet: infant l'accent itelieu:
"Quelle honneur" Quelle honneur.

Es Stum gupitoren la triupha de
Merina per Paulet per a covar la nenya
a joser; i d'altra. se la madruvella
sea adreba per nos.

Així la estudiava: la ^(pensava les hores del) ciència ^{de l'home} i els seus
Johs i el xalet. Tot els pertanyia i ningú
no els disturbava. Les cadenes es connectaven
en els arbres d'un bosc frondós, les cel·les
en riu o mar, els polígons en confortables
veges de ferro-carril. Una monstruosa
pell d'os blanc que guarnia el bell unió
del salt ^{constitua} ~~mostrava~~ un camp inagotable
d'emoions. ~~Per això~~ Aida era un palau
^{de} ~~suau~~ damunt del qual moria: Paquet
navegaven vers la Liria o la Guàrdia
com un club d'hotel, un salt d'avi-
toria, un restaurant.

Maria oblidava durant aquelles hores, el
^{presentment} ~~allò que~~ presentia com un país inestable
della ~~seua~~ seu en un escolar. Les topades ^{doloroses} ~~en-~~
~~llobes~~ dels seu sentiments mes preguntes amb la
fredor i la rigidesa d'un mètode que ella
no comprenia. La indiferència dels companys
fills de races no llatines, l'una ferida de
l'element anglo saxó que era el que més
abundava a l'Institut, la manca ~~de~~
deu famílies, la dificultat de trobar
treball i el joc d'ines que tenien l'ant
descurant sentimental i professional unit
a la dificultat de trobar lliçons per ajudar.

envolvolaven Marina en un passiu me
alleparador. Ella audi- e com ~~els~~ ^{els} ~~Stu-~~
com un assedgat a la font. Si Anna esta
distreta i Pau esta perdent les claus
d'Anna ~~el~~ ~~trany~~ Marina ^{al menys} ~~es~~ ~~lleva~~
~~de tot en~~, ~~es~~ ~~lleva~~ ~~enterament~~ el ~~sej~~
de comportar ~~es~~ ~~en~~ ~~for~~ amb Marina
i com ~~era~~ ^{anterior} ~~(de~~ ~~fel~~ ~~ics~~! Pienin el te tot ^{dos} ~~dos~~

~~des~~ i Marina no ringen Pauletta i ni Pauletta
~~es~~ ~~fixa~~ ~~en~~ ~~la~~ ~~manera~~ ~~de~~ ~~Marina~~.
~~La~~ ~~memoria~~ ~~de~~ ~~l'inter~~ ~~de~~ ~~nos~~ ~~de~~ ~~mon~~ ~~te~~ ~~je~~;
confirma o presyjan de doler. Pauletta
ho feia bo i esguardant maliciosament
la seva amiga. Com que aquesta no li
deixava, ella vivimien. Esti mal fet
d'inter. ~~de~~ ~~los~~ ~~5~~? Pts. --- Si i unia
i Pauletta ~~lleva~~ ~~un~~ ~~gran~~ ~~ri~~ ~~all~~. Es
seus ulls ~~gris~~ i joies deien de
racient " Com ~~de~~ ~~este~~ ~~nom~~ ~~te~~ ~~i~~ ~~jo~~;
Es'altre " que doler?

A voltes Marina Romania concion, no podi
reaccionar ~~afirmate~~ ~~per~~ ~~l'inter~~ ~~de~~ ~~nos~~ ~~de~~ ~~mon~~ ~~te~~ ~~je~~ ^{afavorit d'un pensament més trist.}
oblidar Pauletta i s'alegia davant la
pell de l'os blanc, ^{hi} ~~all~~ ~~el~~ ~~ull~~
" s'anyr " Si feia i sentia la carni
del pelatge aspre del dos, Pauletta com
pauca que ~~quell~~ ~~com~~ ~~no~~ ~~an~~ ~~en~~ ~~be~~

S'atansan e el v'el'ien - i amb les seues
manels, suaves tracten d'aportar a el
saver de la pell, "que tan?" "que tes ara?"

Aquella cancia innocent era pera l'essadegadi
d'heui' un corsol immens. La tricornie out
solicitud de la monuda. La sede enyo gossade out
tendresa bastaven a Marina per uns moments.

Aquell dimenge i octubre, arrelellat per un altre
malaltis, ^{l'estudianta} marina ^{un v'el'ien} acudia ^{amb el cor palpitant}
a casa d'aquells que amos acollidos, amb
els quos no es eligava encara una part
amistat (no s'avia si'cau' era possible entre ells)

L'absencia d'Anna va causar a una certa
enervio per tal com involuntariament conservaba
encara aquell desij no ja un sol'jet de tractar

Pau a sols. El futur diplomati ^{l'altre} ^{amb un seu}
alta i elegant coipon, els ulls melic'iosos, un
poc fugitius darron els g'os, la boca
de lleus prims en un etem joyulineij

entre la doler, la ironia i el doler, ~~un~~
~~ratit~~, (i pota Marina no s'era adonada ja
de malgrat els seus dons psicolojis, aquells
ven l'avia i s'interjanta i aquell ~~era~~
~~visum suia de B. "esse"~~. I sol'at ~~que~~
la reserves misteriosa de l'esperit homeniue.
"Se leure?" "Se lo'?" Comprehensio. i que ho
era i inel'ejent i po'io.....

Marina esguarda a Pau amb una certa timidesa.
Ella se maula d'aplaudir però ~~coloma~~ la
intimidatada.

Ella, meye, comete, va excusar l'ausència
d'Emma. Havia solit d'excursionar amb
mes amics, però honoria a l'hor de
dinar, ⁵ ~~des~~ ^{al lloc de} Bourget.

- Se coneixen?

Marina respongué tristement que no
coneixia res, ^{de les rodalies} ~~des~~ dels seus veynants es-
caren el lluny la s'elucata alpina, ~~des~~
del jardí selgi de les cingrads muntanyes,
- no allí no he estat - no diu assegurant
El Saleuc -

- Oh! ni allí? És gualtós de mitja hora
un dia les hi dire!

- Y efesi' amb un xiuxiú ^{meic molt} ~~molt~~ ^{mes} ~~mes~~ accen-
tada

- ho comprene com una noi com vos no te
tot el que desitja.

Ella auergonyí de respondre:

- Y qui volen que a emiti de donar-m'ho?

- Quelserent! un admirador vostre?

Ella ^{molta} ~~molta~~ ^{ment} ~~ment~~

- admiradors. Com volen? Jo ...

Oh! fugir ningú no fa cas de mi; ningú
Jo

Sentiu-se ple de si mateix, i a l'hora va fiant l'austrà
sol. Oh! etern problema. sol! sol. Lliure
rica de goig, de pensaments, Omnipotent
i sovina en la natura!

El murmur de l'aigua bressador,
la suavitat més dolça del vent agitant
amb elegància els joncs, ... una floreta
humil i innocent derivada vers l'aigua
clara i s'hi reflectia. L'aigua! Oh!
puríssima, neta, immaculada.

El meu cos nu, diu teu en una
abraçada voluptuosa, després la
carícia del sol. El sol ardent banyant
la meua pell nua, i diu, t'esperit
alt: sol, vibrant, lluminós!

Sol! (Què diria diu la cara protesta)

Sol! Si, fort i sol, al diable es hores,
la societat, mentre hi haiguerem
que cantin i vent que crexi i plants
que floris; aquesta flama diu,

Sol? No t'plauria un bes damunt
la parpelles closes? Calla! Oh! calla
silenci! Si sol, forte, dulce, som-
niador, omnipotent (y la cara
plorava: "un bes damunt de les parpelles")